

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 120/13

Λουξεμβούργο, 26 Σεπτεμβρίου 2013

Απόφαση στις υποθέσεις C-189/11 Επιτροπή κατά Ισπανίας, C-193/11
Επιτροπή κατά Πολωνίας, C-236/11 Επιτροπή κατά Ιταλίας, C-269/11
Επιτροπή κατά Τσεχικής Δημοκρατίας, C-293/11 Επιτροπή κατά Ελλάδας,
C-296/11 Επιτροπή κατά Γαλλίας, C-309/11 Επιτροπή κατά Φινλανδίας και
C-450/11 Επιτροπή κατά Πορτογαλίας

**Οι διατάξεις του ειδικού καθεστώτος του ΦΠΑ που εφαρμόζονται στα πρακτορεία
ταξιδιών δεν περιορίζονται στις περιπτώσεις πωλήσεων ταξιδιών προς ταξιδιώτες
αλλά εκτείνονται και στις πωλήσεις προς οποιονδήποτε πελάτη**

*Το Δικαστήριο απορρίπτει στο σύνολό τους τις προσφυγές που άσκησε η Επιτροπή κατά της
Πολωνίας, της Ιταλίας, της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Ελλάδας, της Γαλλίας, της Φινλανδίας και
της Πορτογαλίας και δέχεται εν μέρει την προσφυγή κατά της Ισπανίας*

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή άσκησε σειρά προσφυγών λόγω παραβάσεως κατά οκτώ κρατών μελών
λόγω αθέτησης των υποχρεώσεων τις οποίες επιβάλλει η οδηγία που διέπει το κοινό σύστημα του
φόρου προστιθέμενης αξίας¹. Οι προσφυγές αφορούν το ειδικό καθεστώς των πρακτορείων
ταξιδιών.

Φινλανδία, Γαλλία, Ελλάδα, Ιταλία, Πολωνία, Πορτογαλία και Τσεχική Δημοκρατία

Η Επιτροπή εκτιμά ότι το ειδικό καθεστώς των πρακτορείων ταξιδιών εφαρμόζεται αποκλειστικά
στις περιπτώσεις πωλήσεων ταξιδιών προς ταξιδιώτες. Προσάπτει στα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη
ότι επέτρεψαν την εφαρμογή του και στις περιπτώσεις πωλήσεων ταξιδιών προς οποιονδήποτε
πελάτη.

Με τις αποφάσεις του που εκδίδει σήμερα, το Δικαστήριο αναγνωρίζει ότι υπάρχουν ιδιαίτερα
σημαντικές αποκλίσεις μεταξύ των γλωσσικών αποδόσεων της οδηγίας, λαμβανομένου υπόψη ότι
ορισμένες χρησιμοποιούν τον όρο «ταξιδιώτης» και/ή τον όρο «πελάτης» επιλέγοντας άλλοτε τον
ένα και άλλοτε τον άλλο όρο στις διάφορες διατάξεις.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, όταν υπάρχουν διαφορές μεταξύ των γλωσσικών αποδόσεων
διατάξεως του δικαίου της Ένωσης, η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνεύεται σε συνάρτηση με την
όλη οικονομία και τον σκοπό της κανονιστικής ρύθμισης στην οποία εντάσσεται. Συναφώς, το
Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσέγγιση που συνίσταται στην εφαρμογή του ειδικού καθεστώτος σε
οποιονδήποτε πελάτη είναι η καταλληλότερη για την επίτευξη των σκοπών του εν λόγω
καθεστώτος. Συγκεκριμένα, η προσέγγιση αυτή παρέχει στα πρακτορεία ταξιδιών τη δυνατότητα να
επωφεληθούν από απλουστευμένους κανόνες ανεξαρτήτως της ιδιότητας των πελατών στους
οποίους παρέχουν τις υπηρεσίες τους, ευνοώντας ταυτόχρονα, με τον τρόπο αυτό, την ισόρροπη
κατανομή των εσόδων μεταξύ των κρατών μελών. Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει ήδη ερμηνεύσει
τον όρο «ταξιδιώτης» αποδίδοντάς του ευρύτερη έννοια από αυτήν του τελικού καταναλωτή.

**Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο, κρίνοντας ότι οι διατάξεις του ειδικού καθεστώτος δεν
περιορίζονται στις περιπτώσεις πωλήσεων ταξιδιών προς ταξιδιώτες, απορρίπτει στο
σύνολό τους τις προσφυγές που άσκησε η Επιτροπή κατά της Πολωνίας, της Ιταλίας, της
Τσεχικής Δημοκρατίας, της Ελλάδας, της Γαλλίας, της Φινλανδίας και της Πορτογαλίας.**

¹ Οδηγία 2006/112/EK του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης
αξίας (ΕΕ L 347 της 11.12.2006, σ. 1-118).

Ισπανία

Όσον αφορά την Ισπανία, το Δικαστήριο, πρώτον, απορρίπτει την προσφυγή της Επιτροπής κατά το μέτρο που με αυτήν προσάπτεται στο εν λόγω κράτος μέλος, όπως και στα υπόλοιπα επτά, ότι επέτρεψε την εφαρμογή του ειδικού καθεστώτος στις περιπτώσεις πωλήσεων ταξιδίων προς οποιονδήποτε πελάτη.

Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η ισπανική κανονιστική ρύθμιση αντίκειται προς το δίκαιο της Ένωσης καθόσον εξαιρεί από το ειδικό καθεστώς των πρακτορείων ταξιδίων τις πωλήσεις που πραγματοποιούν πρακτορεία λιανικής οι οποίες όμως αφορούν ταξιδιωτικές υπηρεσίες προγραμματιζόμενες από πρακτορεία χονδρικής.

Το Δικαστήριο κρίνει βάσιμη την αιτίαση αυτή, δεδομένου ότι η οδηγία ουδόλως προβλέπει εξαίρεση του ειδικού αυτού καθεστώτος από το πεδίο εφαρμογής της.

Τρίτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, αντιθέτως, προς το δίκαιο της Ένωσης, η ισπανική κανονιστική ρύθμιση επιτρέπει στο πρακτορείο ταξιδίων, αφού συμβουλευθεί τον πελάτη, να αναγράψει στο τιμολόγιο, υπό τον τίτλο «ποσό του ΦΠΑ που συμπεριλαμβάνεται στην τιμή», ένα συγκεκριμένο ποσοστό του περιλαμβανόμενου ΦΠΑ, το οποίο λογίζεται ότι βαρύνει τον πελάτη και το οποίο ο τελευταίος δικαιούται να εκπέσει.

Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η έκπτωση αυτή ουδόλως προβλέπεται στο ειδικό καθεστώς των πρακτορείων ταξιδίων. Υπενθυμίζει δε ότι η αρχή του δικαιώματος έκπτωσης του ΦΠΑ αφορά τον φόρο ο οποίος βάρυνε τις εισροές αγαθών ή υπηρεσιών που χρησιμοποιεί ο υποκείμενος στον φόρο για τις ανάγκες των φορολογουμένων πράξεών του. Για να εξασφαλίζεται η ουδετερότητα του ΦΠΑ, το ποσό του εκπιπτόμενου φόρου πρέπει να ανταποκρίνεται απολύτως στο ποσό του οφειλόμενου ή καταβληθέντος φόρου εισροών. Επομένως, το Δικαστήριο, εκτιμώντας ότι η ισπανική κανονιστική ρύθμιση δεν αφορά το ακριβές ποσό του ΦΠΑ που βάρυνε τις υπηρεσίες οι οποίες παρασχέθηκαν στον υποκείμενο στον φόρο, αλλά ένα εκτιμώμενο ποσό με βάση το συνολικό ποσό που ο τελευταίος κατέβαλε, κρίνει ότι η ρύθμιση αυτή είναι αντίθετη τόσο προς τον τρόπο υπολογισμού του ΦΠΑ όσο και προς τους κανόνες της οδηγίας ΦΠΑ που διέπουν το δικαίωμα έκπτωσης. Συνάγεται επίσης ότι η αναγραφή στο τιμολόγιο ενός ποσού που αντιστοιχεί σε ορισμένο ποσοστό της τελικής τιμής που χρεώθηκε δεν ανταποκρίνεται προς τους σχετικούς με το περιεχόμενο των τιμολογίων κανόνες της οδηγίας.

Πέραν αυτού, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η ισπανική κανονιστική ρύθμιση, στο μέτρο που δεν επιτρέπει τη δυνατότητα έκπτωσης παρά μόνο στην περίπτωση κατά την οποία οι υπηρεσίες παρέχονται στην Ισπανία, εισάγει δυσμενή διάκριση λόγω ιθαγένειας, η οποία επίσης αντίκειται προς το κοινό σύστημα του ΦΠΑ.

Τέταρτον, το Δικαστήριο απαντά στο επιχείρημα της Επιτροπής σύμφωνα με το οποίο οι ισπανικές διατάξεις που προβλέπουν τη δυνατότητα να καθορίζεται συνολικά η βάση επιβολής του φόρου επί του περιθωρίου κέρδους των πρακτορείων ταξιδίων δεν βρίσκουν νομικό έρεισμα στην οδηγία. Συναφώς, το Δικαστήριο επιβεβαιώνει ότι, στον τομέα των πρακτορείων ταξιδίων, η βάση επιβολής του φόρου πρέπει να καθορίζεται όχι συνολικά, αλλά μέσω συγκεκριμένης αναφοράς σε κάθε ενιαία παροχή υπηρεσίας που πραγματοποιείται από το πρακτορείο ταξιδίων.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προσφυγή λόγω παραβάσεως, στρεφόμενη κατά κράτους μέλους το οποίο παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το δίκαιο της Ένωσης, μπορεί να ασκηθεί από την Επιτροπή ή από άλλο κράτος μέλος. Αν το Δικαστήριο διαπιστώσει την ύπαρξη παραβάσεως, το καθού κράτος μέλος πρέπει να συμμορφωθεί με την απόφαση το συντομότερο.

Όταν η Επιτροπή θεωρεί ότι το κράτος μέλος δεν συμμορφώθηκε προς την απόφαση, μπορεί να ασκήσει νέα προσφυγή, ζητώντας την επιβολή χρηματικών κυρώσεων. Πάντως, σε περίπτωση μη ανακοινώσεως στην Επιτροπή των μέτρων για τη μεταφορά μιας οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο, το Δικαστήριο μπορεί, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, να επιβάλει κυρώσεις με την πρώτη του απόφαση.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.
Το πλήρες κείμενο των αποφάσεων [C-189/11](#), [C-193/11](#), [C-236/11](#), [C-269/11](#), [C-293/11](#), [C-296/11](#), [C-309/11](#)
και [C-450/11](#) είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582